

записанъ? Петарчо нѣма да иде въ Петербургъ. Какво ще той да са научи, ако слугува въ Петербургъ? Само да харчи пари и да губи време! Не, нека той послужи малко въ армията, да са помжчи малко, да помѣрише барутъ, да бѣде малко време солдатинъ, а не лапнишаранъ въ гвардията! Дѣ му е пашпортътъ? Дай го самъ.

Майка ми намѣри моятъ пашпортъ, който бѣше скритъ заедно съ оная риза, въ която ма бѣха крѣстиле, и подаде го на баща ми съ растрѣперана рѣка. Баща ми го прочете съ голѣмо внимание, тури го на столътъ и захвана да пише писмо.

Любопитството ма мѣчеше доволно силно. Каде щатъ да ма проведатъ, ако не въ Петербургъ? Азъ не мърдахъ очите си и глѣдахъ слѣдъ бащиното си перо, което са мърдаше доста полека. Най-послѣ, той довърши, запечата писмото въ единъ пликъ съ червенъ восакъ, снѣ очидата си, и, като ма повика, каза ми: «На ти писмо до Андрѣя Карловича Р. или до моятъ старъ другаринъ и приятель. Ти отивашъ въ Оренбургъ да слугувашъ подъ неговото началство.

И така, сичките мои добри надѣжди са изгубиха! На мѣсто веселиятъ петербургски животъ, мене дѣкаха мѣчнотии въ оная страна, която е заглѣхнала и отдалечена. Службата, за което азъ мислѣхъ преди една минута съ радостъ, ми са показа като тѣжко нещастие. Но да са препирамъ съ баща си азъ не желѣхъ! На другиятъ день утреньта до пѣтните врата бѣше докарана една покрита талига, въ която туриха кожанныя ми санджкъ. едно санджче съ чайни потрѣби и нѣколко вѣзѣла съ хлѣбъ и съ различни милички,—последните знакове на кѣщното галение. Родителите ми ма благодѣловиха. Баща ми каза: «Прощавай, Петре! Слугувай